

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1316/2018
27.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радимиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљене, адв. Милоша Цвијића и Филипа Матковића и адв. Драгана Миљеновића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 141/14 од 27.02.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 461/18 од 06.09.2018. године, у седници већа одржаној 27.11.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљене АА, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 141/14 од 27.02.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 461/18 од 06.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 141/14 од 27.02.2018. године, окр. АА оглашена је кривом због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од једне године, која ће се извршити тако што ће је окривљена издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, стим да не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 422. став 1. тачка 3) ЗКП, према окривљеној је одбијена оптужба за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 1. КЗ.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца окривљене, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 461/18 од 06.09.2018. године, усвајањем жалби преиначио првостепену пресуду у погледу правне квалификације и одлуке о казни и мери безбедности тако што је радње окр. АА описане у изреци првостепене пресуде правно квалификовао као продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. КЗ и осудио је на казну затвора у трајању од две године, а на основу члана 85. КЗ према окривљеној изрекао меру безбедности забране вршења дужности рачунополагача у трајању од две године рачунајући од дана правноснажности пресуде, стим да се време проведено на издржавању казне не урачунава у ово време, док је у преосталом делу жалбе бранилаца окривљене одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су браниоци окривљене и то:

-адвокати Милош Цвијић и Филип Матковић, због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде укине и предмет врати на поновно суђење;

-адвокат Драган Миљеновић, због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, преиначи пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 461/18 од 06.09.2018. године и окривљену ослободи од оптужбе или да исту укине и предмет врати Апелационом суду у Новом Саду на поновно одлучивање.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Браниоци окривљене адв. Милош Цвијић и адв. Филип Матковић у захтеву наводе да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, с обзиром да нису одбили оптужбу за кривична дела за које је окривљена осуђена, која се налазе у конструкцији продуженог кривичног дела, а за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, па су судови били дужни да наступање апсолутне застарелости у конкретној правној ствари рачунају појединачно за сваку радњу која је окривљеној стављена на терет.

На исту повреду закона указује у свом захтеву и бранилац, адв. Драган Миљеновић, стим што овај бранилац не означава повреду као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, већ као повреде члана 61., члана 103. и 104. КЗ.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, продужено кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је окривљена правноснажно оглашена кривом, обухвата кривично дело чије је битно обележје одређени новчани износ, па се стога у смислу члана 61. став 5. КЗ, има сматрати да је продуженим делом остварен збир износа остварених појединачним делима, јер је то обухваћено јединственим умишљајем, а што очигледно произилази из образложења и изреке правноснажне пресуде. Стим у вези је и правна квалификација продуженог кривичног дела извршена према свеукупном збиру новчаних износа остварених појединачним делима, јер је такав износ обухваћен јединственим умишљајем окривљене. У том случају, дакле, застарелост кривичног гоњења код продуженог кривичног дела почиње тећи од момента од када је предузета радња последњег кривичног дела која је обухваћена продуженим кривичним делом, а рок се одређује према квалификацији која је прихваћена за продужено дело.

Како је окривљена АА побијаном правноснажном пресудом оглашена кривом да је у временском периоду од 25.01.2008. до 16.02.2010. године извршила продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. КЗ, а како је према истом закону за наведено кривично дело прописана казна затвора од две до десет година, то у конкретном случају у смислу члана 103. тачка 4) у вези члана 104. став 6. КЗ, апсолутна застарелост кривичног гоњења наступа протеком дана 16.02.2030. године.

Врховни касациони суд наглашава да се у конкретном случају време застарелости кривичног гоњења не рачуна засебно за сваку кривично-правну радњу која је ушла у састав продуженог кривичног дела, како то браниоци неосновано истичу у захтеву, из разлога што се ове радње не појављују као самосталне, већ су обухваћене продуженим кривичним делом, којим је остварен збир износа оствареним појединачним радњама, јер је то обухваћено јединственим умишљајем окривљене.

Браниоци окривљене у оба захтева указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер су побијане пресуде засноване на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати судска одлука, а као незаконит доказ означавају налаз и мишљење вештака Данијела Кокановића који је израђен на основу неовверених фотокопија.

По налажењу Врховног касационог суда неосновано браниоци у поднетом захтеву указују да неовверене фотокопије документације банке на основу којих је урађено економско-финансијско вештачење представља недозвољен доказ. Ово из

разлога што одредба члана 139. став 1. ЗКП не обавезује изричито суд да као доказ користи искључиво оригиналне исправе, с обзиром да је наведеном одредбом прописано да се исправа, по правилу, прибавља у оригиналу. Такође, одредбом члана 405. став 5. ЗКП, прописано је да се исправе које се користе као доказ, уколико је то могуће, подносе у оригиналу. Из наведених одредби јасно произилази да у случају када није могуће прибавити оригиналну исправу, закон не искључује могућност употребе фотокопије исправе, при чему је питање да ли фотокопија исправе представља недозвољен доказ фактичко питање у сваком конкретном случају и зависи од тога да ли постоји или не постоји сумња у њену аутентичност и веродостојност, а самим тим да ли је таква исправа подобна да служи као доказ неке чињенице које има значај за правне односе.

У конкретном случају наведене фотокопије не представљају доказе на којима се пресуда не може заснивати, јер само у случају уколико би постојала сумња у аутентичност и веродостојност таквих исправа – фотокопија, суд би био дужан да њихову аутентичност потврди извођењем других доказа и тек ако би и после тога остала сумња у аутентичност и веродостојност такве исправе, она не би била подобна у смислу члана 112. тачка 26. КЗ, да служи као доказ у поступку. Нижестепени судови су наведене фотокопије прихватили као веродостојне, јер се ради о фотокопији документације банке, која је вештаку дала на увид оригиналну документацију, о чему је вештак обавестио стручног саветника, ради присуства сравњивању оригиналне документације са фотокопијама, а стручни саветник тој радњи није присуствовао. Стога се, по оцени Врховног касационог суда, неосновано у поднетим захтевима за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Браниоци окривљене, адв. Милош Цвијић и Филип Матковић, у свом захтеву указују на повреду одредбе члана 439. тачка 3) ЗКП, која повреда у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, браниоци наведену повреду образлажу наводима да је казна одмерена од стране другостепеног суда драконска казна, да суд утврђене олакшавајуће околности није ценио као нарочито олакшавајуће околности, да се окривљена коректно држала пред судом, да је без имовине, неосуђивана, самохрани родитељ малолетног детета, нарушеног здравственог стања... чиме у суштини оспоравају одлучне чињенице од значаја за одлуку о казни. Такође, бранилац адв. Драган Миљеновић у свом захтеву наводи да се у списима предмета не налазе пописне листе извештаја о извршеном попису од стране оштећене банке у којима би био установљен мањак, затим да оштећена банка уопште није имала мањак, затим анализира завршне рачуне банке за 2008. и 2009. годину... чиме у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом. Осим тога, овај бранилац наводи да побијана пресуда не садржи јасан и прецизан опис радњи које је наводно предузела окривљена, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и такође указује на повреду одредаба члана 500. и 501. ЗКП јер је јавни тужилац оптужницом и измењеном оптужницом избегао да прикаже право чињенично стање. Међутим, наведене повреде као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у

смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљене адвоката Милоша Цвијића и Филипа Матковића и адвоката Драгана Миљеновића оценио неоснованим и, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић